

[Knud Jespersen.]

sal, at dér er også ganske anselige profitter at hente. Ja men var det da ikke over for sådan noget, man skulle sætte ind? Både socialdemokratiet og hele folketinget skulle besinde sig på i tide, at hvis folketinget nu bruger sin magt imod arbejderne, så vil arbejderne næppe anerkende, at den fredspligt, som er indbygget i en hovedaftale, de får som diktat, den er de også bundet af.

Jeg er ikke sikker på, at dansk lovgivning vil kunne holde til at idømme sådanne folk bøder. Jeg tror tværtimod, man måtte frikende dem, for de kan jo også befinde sig i en tvangssituation.

Det, der er farligt her, er, at et sådant udemokratisk indgreb fører kapitalismens krise og krisen omkring parlamentarismen over i en tillidskrise overhovedet, og så skal man nu nok være lidt varsom med at bebrejde folk, at de ikke vil affinde sig med at miste deres sidste ret til at have lidt indflydelse på prispolitikken i Danmark. Vi har taget retten fra dem til at bestemme om priser på fødevarer, priser på boliger og skatter. Nu tager vi også retten til at bestemme bare lidt om, hvor meget de skal have for deres egen arbejdskraft. Ja men det går simpelt hen ikke, det er at bringe den krise til fuldt flor, som man taler om at man vil kæmpe imod. Det er at begå voldtægt mod det, man har kaldt for folkestyret, og det vil jeg meget stærkt advare imod.

Det allerbedste, der kunne ske — jeg har ingen illusioner — ville være, om socialdemokratiet og dermed regeringen tog det forslag tilbage, der indebærer tvangslovgivning over for lønmodtagere og tjenestemænd, tog det tilbage og i stedet opfordrede arbejdsgiverforeningen og LO til omgående at genoptage forhandlingerne og med hele sin autoritet forlange, at det måtte ske ud fra interesser om at få fornuftige og acceptable arbejds- og lønvilkår. Økonomisk er der ingen løsning i det, man foreslår. Det vil gøre den kapitalistiske krise endnu værre — det vil udskyde nogle ting, men det vil forværre det. Socialt vil det udbygge modsætningerne. Demokratisk kan det skabe sår, der næppe kan læges på denne side af overenskomstssituationen.

Jeg må have lov til at appellere til socialdemokratiet: bed jeres regering om at tage det forslag af bordet. Der kommer ingen

storkonflikt, men så kunne der komme reelle forhandlinger.

Brusvang (CD):

I god traditionel stil har kommunisterne benyttet lejligheden til at slå statsministeren oven i hovedet med en række citater fra dengang, statsministeren var fagforeningsformand. Jeg vil gerne sige, at vi fra centrum-demokraterne hilser det velkommen, at den tale, som statsministeren har holdt i dag, ikke bare er en kopi af den tale, han i sin tid holdt som fagforeningsformand. Vi anser det som noget helt afgørende, at statsministeren har erkendt, at han i dag står med en anden opgave og i en anden situation og med et andet ansvar.

Da centrum-demokraterne bød denne regering velkommen, var det med de ord, at denne regering skal have sin chance, og at vi ønskede, at denne regering måtte vise sig handlekraftig. Vi tilføjede, at så skulle vort svar og vor holdning også være, at centrum-demokraterne ville bruge deres 4 mandater til, i det omfang det var gørligt, at sørge for fair play, og det er denne fair play-politik, som vi nu skal udmønte konkret.

Med hensyn til arbejdskonflikten er det vor holdning principielt, at der på dette område som på andre områder her i samfundet skal være frihed, så langt som det er muligt, men indgreb må finde sted, hvor det er nødvendigt. I dag er det nødvendigt, og det er nødvendigt nu. Derfor kan man påregne, at centrum-demokraterne vil yde en positiv indsats for at få dette lovgivningskompleks igennem, med visse forbehold og modifikationer.

Sigtet er, at omkostningssiden så vidt muligt skal holdes i ro, i hvert fald nogenlunde i ro. Vi er enige i dette sigte og dette hovedhensyn, bl. a. af hensyn til eksportindustrien, hvor der er tale om, at man for 1975 og 1976 skal træffe dispositioner, som man i øjeblikket er i tvivl om man tør indlade sig på, men som kan være livsvigtige for vort samfund, og som først kan træffes, når denne lovgivning er på plads.

Vi er også enige i, at denne lovgivning skal gennemføres med en social afvejning. Vi er derfor enige i, at det er rimeligt, at de største byrder bliver lagt på de højstlønnede.

Vi er også enige i dette, at det måtte være et generelt indgreb. Det skal ikke blot om-